

Drugi Fănică,

ți să spui - ce-i deț - putin cau întârziat și
ultima te scrisoare ; am așteptat să privesc uioz
ei băieți Borodi în cera . am vizită . nici legătură cu
realitatea Colvanei . El a lăsat parte ca autor la
același lucru - apă e puțină și locuște în Petriile
L. am întâlnit în zilele trecute în Petroșani și am
spus doar ce-i valoare - și am a promis că nu
servesc . urmă să ai răscolăască amintorile , și
te pun și pe hărție să sănătățe pozi
Rămosan . Ca să un prelungesc întârzirea , îți
dumit că regătești păci acuma , urmând ca în
eventualitatea că privesc ceea ce Borodi să fi
făcut ulterior .

Prin urmă sănătățe mea este că și făto gon -

füle și reviste Răunuri - trimise la truc - cu identificarea
- și misura posibilităților - a altor programe.

Florek și Răusau susțin că pozația din fotografie
ce reprezintă un element de coloană nu este oacană -
precum presupuneți; însă nu au reușit să-l identifice.

Tînă oî. t. spune că pistolul cu care s'ar fi ucidat
Coloana se gîsește într-o zahărărie între două lezi
sechete de constiucție del. A.R.U.M.P. - Nu a fost
folosit la urmări alt cernău în apropiere de coloană, astăzi
că proba constă în evenimentul unui obiect de măsură.

Până la alte urmări în legătură cu coloana,
respectează măsuri și mărită de lumeni doar unele
două și se rezultă de mai multe surse variabile.

Pe truc te îmbogățeșă cu bine.

Răusau

25. II 1965

Ghe

Recent — în zilele de 21 și 22 octombrie 1964 — am reexaminat la Tîrgu-Jiu starea Coloanei. În seara primei zile, luna plină își trimitea razele printr-o pinză de nori, pitoresc zdrenjuită. Coloana mi-a apărut în totă frumusețea ei, defoasătă pe fondul norilor cenusii-gâlbui.

A doua zi, un soare capricios mi-a dat prilejul să văd Coloana sub diverse efecte de lumină: chiar și în starea ei de azi, după trecerea vremii — Coloana e superbă. Am procedat apoi la un examen vizual amănuntit, notând cele mai infime defecte superficiale ale elementelor, privite din patru părți, de pe cele două axe principale ale amplasamentului, — prima fiind aceea care pornește de la „Masa tăcerii”, trecind pe sub „Poarta sărutului”, pe strada Eroilor, prin axa bisericii, pînă la Coloană.

Coloana, văzută dinspre biserică, prezintă pete de rugină în special pe elementele II, III, IV și V (numerotarea începînd de jos, după semielementul de bază). Pe celelalte elemente nu se observă, cu ochiul liber, pete evidente de rugină.

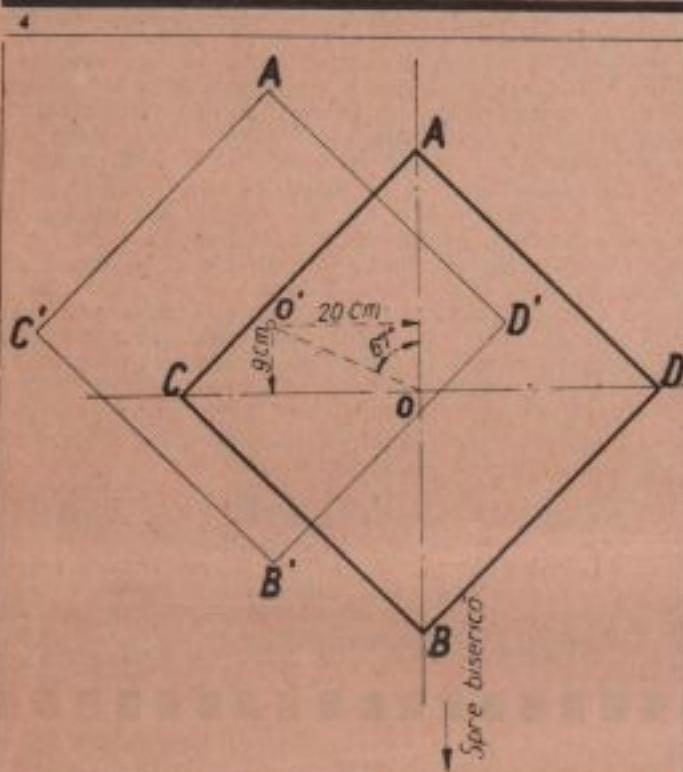
Privită înspre munti, se observă pete de rugină pe elementele I și IX.

Privind înspre gară, apar mai puțate elementele II, III și IV, dar au pete — mai puține — și elementele I și V.

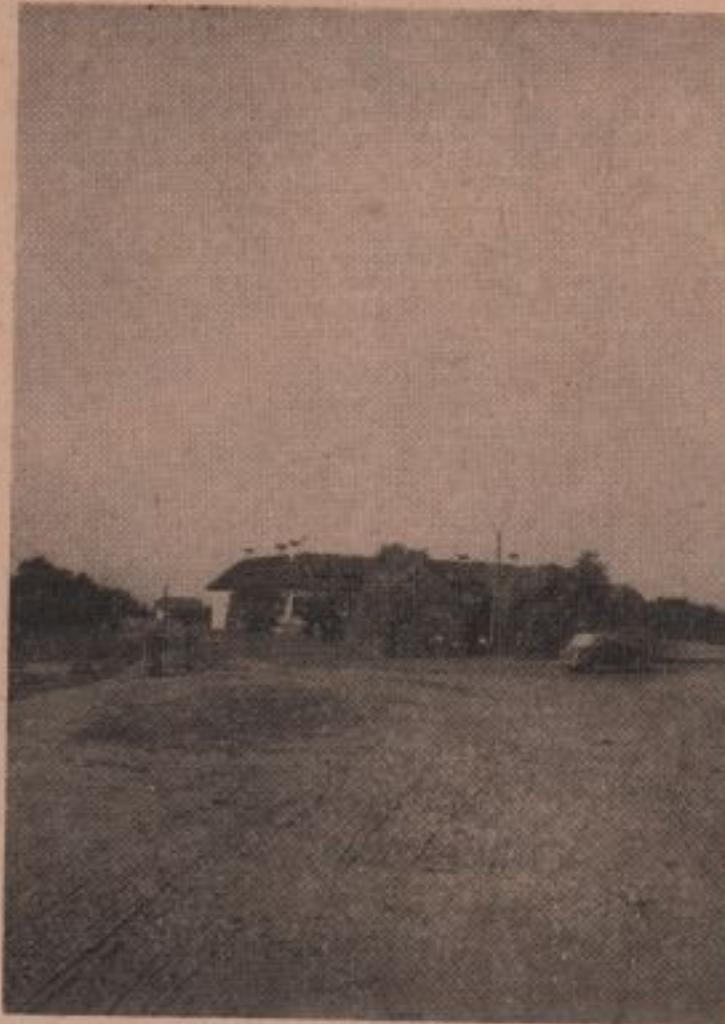
Semielementul de bază este relativ bine conservat, dacă se face abstracție de unele zgrijeturi. (Un detaliu: inscripția „H-9 m” — Hidrant la 9 metri — cu vopsea roșie, nu și are locul pe un monument de artă și trebuie să dispară).

Ca aspect general, semielementul de bază și primele patru elemente de jos au o patină de culoare mai deschisă, de nuanță roșiatic-verzuie, pe cînd elementele superioare au colorație în nuanță sensibil mai închisă.

Din cele arătate rezultă că elementele cele mai puțate de rugină sunt II, III, IV și V. După aspect, se pare că rugina s-a produs în puncte izolate, în care stratul de metalizare a fost atacat mai puternic de agentii atmosferici, lăsînd chiar fonta în contact direct cu aerul.

1. Bustul lui Ion Georgescu-Gorjan, executat în ipos de Brâncuși în 1902.
2. Casa din str. Madona Dudu nr. 23 (în prezent, str. Maxim Gorki), în care s-a locuit temporar Brâncuși, în 1902. 2. Aceeași casă — din fig. 2 — după cum arăta astăzi.
3. Deviația virfului Coloanei față de bază (O — centrul Coloanei în bază; O' — centrul Coloanei în virf). 5. „Tîrgul finalul” din Tîrgu-Jiu, vizitorul amplasamentul Coloanei Infinită, după cum arăta în 1937. 6. Astăzi arăta parteas inferioră a Coloanei Infinită în noiembrie 1964, înainte de metalizare. 7. Aplicarea ultimului strat de vopsea anti-rugină pe stîlpul de fier, pe care s-au trase apoi elementele de fontă ale Coloanei Infinită. 8. Telegramă expediată de Brâncuși la 20 septembrie 1937.

După montaj, în 1937, virful Coloanei nu prezenta absolut nici o abatere față de axa verticală. În prezent este totuși vizibilă o ușoară inclinare a virfului. După determinările topometrice efectuate la sfîrșitul lunii octombrie 1964, la rugămintea mea, de către Trustul Minier Olenia și Intreprinderea 6 Construcții-Montaj Craiova, se constată (fig. 4) o abatere* a virfului Coloanei față de axă, ca și cum s-ar fi aplicat asupra părții de sus a Coloanei o forță de tracțiune. În orice caz deviația constată nu este datorită acțiunii vîntului.

În prezent, în fața Coloanei dinspre strada Eroilor se găsește un gard puțin estetic, iar piață este străbătută de liniile electrice montate pe stîlpi, care nu contribuie la punerea în valoare a acestui monument, celebru și în afara hotarelor țării.

CONCLUZII

Coloana trebuie neapărat adusă la aspectul ei inițial. Ea are nevoie să fie curățată de rugină prin sabiere, aplicîndu-se după aceea cîteva straturi succesive de metal galben, prin același procedeu de metalizare ca și în 1937, dar care beneficiază în prezent de experiența tehnologică acumulată între timp.

Sprijinul din jurul Coloanei trebuie amenajat în felul cum l-a dorit Brâncuși.

Nimic altceva decît iarbă în spațiile verzi, eliminarea gardului, a stîlplerilor și linilor ceriene de electricitate și înlocuirea lor prin cabluri subterane, iluminarea pieței și a Coloanei facîndu-se cu reflectoare așezate la sol.

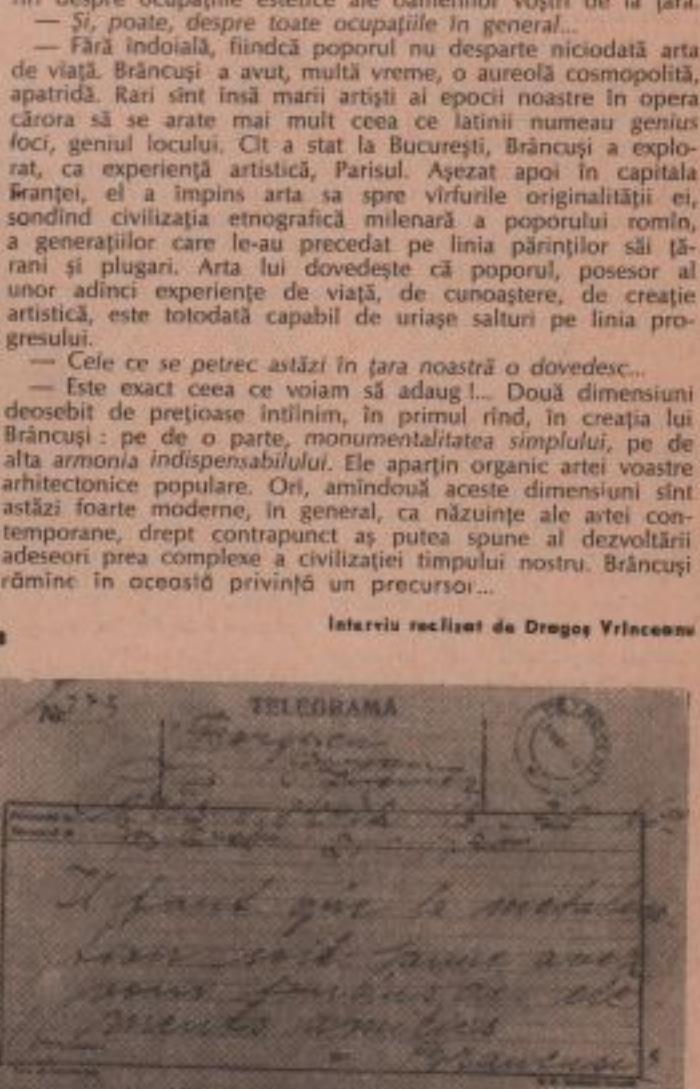
De asemenea, respectînd principiul largii perspective, în planul de sistematizare a orașului Tîrgu-Jiu este de dorit să nu se prevadă, în apropierea Coloanei, construcții care să dăuneze punerii în valoare a monumentului.

Amenajarea terenului din jurul Coloanei trebuie să facă obiectul unui studiu competent din partea D.S.A.P.C.—Olenia sau a altor foruri de specialitate.

* Valorile abatérilor centralei O în poziția O' (fig. 4), de 9 centimetri și 20 centimetri, sint mediiile determinărilor făcute de topometrii celor două întreprinderi citate, cărora le mulțumesc și pe schița tale.

1) Devenire Augustin, ref de coloană
2) Moldovan Dorin (deasă) / vopsea tîrziu

5 Demeter Ion, betonuri ramuri • 9

Augusto Murer

Brâncuși sau despre monumentalitatea simplului

Locuind într-o regiune de la poalele Alpilor, în localitatea Falcade din nordul Italiei, cunoscutul sculptor Augusto Murer are zilnic în față un peisaj care, într-un fel, îi aduce aminte de finul Coloanei infinite a lui Brâncuși de la Tîrgu-Jiu, pe care l-a vizitat anul trecut. Discuția să se legăt de aici, avind ca punct de pornire legătura cu omul, atunci cînd ea se petrece, în opera de artă, la un nivel aproape insondabil.

— Noi, sculptorii — mi-a declarat Augusto Murer — lucrăm direct cu formele naturii, copiem adesea pietrele pe care le vedem în depărtare, în lanțul munților, aşa cum Leonardo da

INTERVIUL NOSTRU

Vinci descoperă chipuri și situații în petele de tencuială de pe ziduri. Dar nu prea ne dăm seama totdeauna despre aceste lucruri. Totuși, locul în care ni se formează „viziunea fizică” a lumii este alcătuit negreșit din niște reliefuri, iar sculptura se constituie și ea din reliefuri...

— Atunci peisajul de origine al unui sculptor merită să fie cercetat — aşa cum facea John Ruskin pentru unele priveliști — și din punctul de vedere al formelor pure pe care le prezintă.

— Firește, dar nu numai atât. Mă gîndesc, de exemplu, că finul în care s-a născut Brâncuși este împul să facă astăzi obiectul unui studiu în care etnografia, sociologia, geografia propriu-zisă sau cea „ruskiniană”, a locului, să se imbine. Poetică sculpturală a lui Brâncuși presupune — aş putea spune, cu precădere — un cadru local. Cel etnografic, de exemplu, este covîrșitor. Cei care se referă la „geometrismul” artei brâncușiene, ca limbaj pe deasupra oricărui coordonat de timp și spațiu, ca pură „cercetare formală” pe linia căreia Brâncuși a avansat așa de mult, vor trebui să vă ceară de urgență lămuriri despre ocupările estetice ale oamenilor voștri de la țară.

— Sî, poate, despre toate ocupările în general...

— Fără indoială, fiindcă poporul nu despără niciodată arta de viață. Brâncuși a avut, multă vreme, o aureolă cosmopolită, apărătoare. Rari sunt însă mari artiști ai epocii noastre în opera căror să se arate mai mult ceea ce latini numeau genius loci, geniu locului. Cît a stat la București, Brâncuși a explorat, ca experiență artistică, Parisul. Așezat apoi în capitala Transilvaniei, el a împins arta să spre virfurile originalității ei, sondînd civilizația etnografică milenară a poporului român, a generațiilor care le-au precedat pe linia părinților săi jârani și plugari. Artă lui dovedește că poporul, posesor al unor adânci experiențe de viață, de cunoaștere, de creație artistică, este totodată capabil de uriașe salturi pe linia progresului.

— Cele ce se petrec astăzi în fața noastră o dovedesc...

— Este exact ceea ce voi am să adaug... Două dimensiuni deosebit de prețioase întîlnim, în primul rînd, în creația lui Brâncuși: pe de o parte, monumentalitatea simplului, pe de altă armonie indispensabilă. Ele aparțin organic artei voastre arhitectonice populare. Orl, amindouă, aceste dimensiuni sunt astăzi foarte moderne, în general, ca năzuințe ale artei contemporane, drept contrapunct aș putea spune al dezvoltării adeseori prea complexe a civilizației timpului nostru. Brâncuși rămîne în această privință un precursor...

Interviu realizat de Dragoș Vîrinceanu

Prima gelozie

Fragment dintr-o nouă versiune în pregătire a romanului RISIPITORII

Rămăseseră totuși în mintea lui Vale cîteva idei care din cauza mușteriei lui indelungate ajunsese să-l obseze și ele erau atât de puternice încît lî alungară, în celul cu inelul, tulburarea. Dar tocmai de aceea și tăcuse, ca să nu le dea glos, crezind că va reuși singur să le descrie implicatiile. Și iată că nu reușise.

Ce-ai înțeles tu, spuse el în cele din urmă, pe deplin lucid (sau cel puțin așa părea), cind ai spus că înainte de orice un bărbat trebuie cunoscut în sine, ca specie? Adică cum?

Ea tăcu mult înainte de a răspunde. El privea neclintit, de-acolo de unde era întinsă, și se vedea parcă fizic cum întrebarea aceasta o lui și lăua obosalea cu mină și lăpărdea în ochi lumini scînteietoare. Parcă triunfă fiindcă ghicise deodată genul de gînduri care îl frâmintaseră pe el în timpul după-amiezii și nu se grăbi să-i răspundă, iar cind lă răspunse se făcu că nu înțelege.

Ti-am explicat, Vale, a fost exact prostia pe care am făcut-o eu cu preferințele mele.

Nu înțeleg, i-o întoarse el, n-ai vrea să-mi explic mai amănunțit?

N-am ce să-i explic, zise ea, dacă tu înțelegi prin asta ceva personal.

Nu, ce înțelegi ca idee.

Din nou eu lăsă să treacă un timp.

Uite, să-i explic, mi-am adus aminte de o prietenă care m-a scos totdeauna din sărite, să-i spun despre ce a vorba... Dar nu vreau mai bine să vorbam despre altceva?

Bă da, zise el incurcat, dar mi-am adus aminte și m-o făcut curios...

Se vedea însă că nu-și aduseșe de loc aminte, așa cum zicea el, ci fusese una din ideile pe care o rumegase călătorește și că avea s-o rumegă și acum, dacă ea nu-i răspundea. Și ea nu-i răspunse.

Vale se uită în jur, apoi privirea i se răsuci pe pereti. Ea nu se mișca din poziția aceea a ei, ghemuită, întoarsă pe-o parte cu fața la el și privindu-l mereu.

— Și de ce, zise el, nu m-ai chemat în ziua aia cind ai venit la poarta uzinei?

Ti-am spus că așa hotărîsem eu, dacă o să fie necesar.

— Adică?

N-a fost necesar. N-ai mai fi putut învăța și nu mi-ai mai fi luat examenul de stat.

— Și de unde ai știut că o să ne mai vedem? Vreau să spun de unde ai știut...

Să se incurcă și făcu un gest care trebuia să fie elovent, adică tot restul, de unde a știut ea, sau cum de o fost sigură că după atîta timp a să-l mai găsească pe el neschimbă, așa cum il cunoscuse?

Numei dacă răminea așa cum te-am cunoscut ne-am mai fi întîlnit, răspunse ea. De întîlnit, adică, ne mai întîlnim noi, dar tu nu te-ai mai fi întors în laborator azi să-l iezi de la mine la revedere și nici eu nu îl-ai să-l iezi să-mă ascultă.

— Și atunci cum rămenea? Întrebă el.

— Cum răminea, ce, Vale?

— Cum răminea cu faptul că n-ai socotit necesar să mă chemi în ziua aceea cind zici că m-ai așteptat?

— Eu știu? Nicu nu știu. Poate că n-ai fi venit să-ți iezi la revedere, dar să-ți fi întimplat altceva.

Asta ar fi fost după ce te-ai repartizat pe fine la uzină, dar eu te întreb cum răminea cu faptul că m-ai lăsat să treacă pe lîngă tine și nu mi-ai spus nimic. Nu te-ai gîndit că ai fi fost de vină dacă nu ne mai vedea?

— Nu, Vale, m-am gîndit mai degrabă că aș fi fost de vină dacă din pricina asta aș fi dat peste un om care n-ar fi putut să mă asculte ca astăzi. Nu trecuseră decît cîteva luni de cind ne cunoșcusem și poate că în amintirea ta era mai proaspătă scena din seara aceea decît prezenta mea care îți ar fi apărut fără veste, și, în cel mai fericit caz, străină...

Singurul lucru care m-a durut, zise Vale destăinuindu-se, a fost că am avut impresia că tu îți închipui că venisem să-ti cer socoteala, n-ai așteptat să vezi de ce am venit și te-ai uitat la mine cu ură...

— Da, știu, ai intuit bine ce simțeam eu atunci. Nici acum nu pot să-mi dau seama cum tremuram de furie cind mă uitam la tine cum stăteai acolo în fotoliul acela și te prefăceai că nu mă vezi. Și pe urmă, cind ai spart paharul, nici n-am mai putut să stau, am intrat în bucătărie, fetele-alea spuneau că mă făcusem vinătă...

— Dar de ce? Tresări deodată Vale.

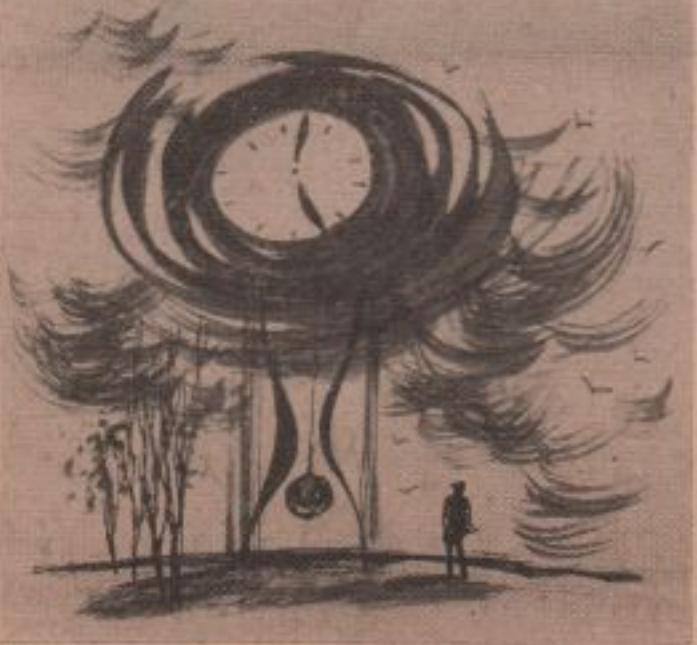
— Nu știu, răspunse ea senină. Știu că chiar a două zi vîrzu-lău mi s-a părut un ins foarte nesărat, cu pronosticul și cu anturajul lui de lingusitori — ia spune-mi în paranteză, de ce îl lingusau așa-toți?

— Nici eu nu știu, probabil că din pricina că tatăl lui, unchiul nostru, e secretar la un raion de partid...

— Și?

— Și credeau ei că cu ajutorul lui Gabi ar fi putut să rămnă în București, să nu-i trimîtă la Hunedoara, să negocieze în special. Și? Spune mai departe.

Ea se ridică în coate, își schimbă poziția și își înveli din nou picioarele goale cu poalele fustei.

dessin de MIRU VULCĂNESCU

— Și a două zi nu că să mergem la meci, începu să povestescă. Mie nu-mi place sportul ca spectatoare, îmi place să schiez și mă duc iarna la Predeal aproape în fiecare sămbătă. Tu ști să schiez?

— Nu, zise Vale.

— Am să te învăț eu... E foarte ușor de învățat...

— Și cu cine te duci iarna?

Mă duc cu tata, răspunse ea, dar nu înainte de a fi lăsat să se schirgă iar o pauză, ca și cind ar fi meditat dacă el merită să-dea acest răspuns. El m-a învățat, continuă ea, el a fost chiar la concursuri cind era înălță, se ducea la Sinaia și mă lăsa și pe mine... Tata e profesor în Ploiești, și-am spus mi se pare, e un om așa înalt — foarte înalt, abia intră pe-o usă, — noroc că natura nu mă face să semăn cu el în mod exagerat, cum se întimplă cîteodată, tatăl are nasul mare și fiul îl are așa ca o caricatură, și mai mare. La mine a fost o asemănare, invers, adică în moderație... Și mi-a făcut foarte bine, fiindcă eram totuși înaltă și aveam mușchi de la picioare cam slabii... Stăteam eu pe schiuri, dar mi-era o frică îngrozitoare să nu cad, fiindcă nu puteam să mai mă ridic... Pe urmă mi s-aș intărit cu unii și acum merg foarte bine... Nu-mi plac mîne răcnetele astăzi pe stadioane, mai ales pentru o femeie, un bărbat treacă-meargă, mai înțeleg... Nu, că să mergem! I-am spus că eu nu merg, dacă vrea el să se duce singur, să se duce, dar fără mine. „Nu, că o să-ti placă, să vezi ce interesant este”, îmi promite el că o să-mi placă. „Ce e de promis aici, i-am răspuns eu, știu despre ce e vorba și mă plăcăște, și nu înțeleg să mă merg eu acolo unde mă plăcăște pe mine în loc să văd tu acolo unde să ne placă la amindoi”. El s-a uitat atunci toți la mine cu figura aceea de viață entuziasă contrariată pe care o au unii din amatori știa cind le spui că așa ceva te poate plăcăște; nici măcar nu pot să conceapă! Faptul că sunt mulți acolo pe stadioanele de cîndtină să sportul astăzi nu e o simplă distracție — vorbesc de privitor — ci ceva, ehe, mulți mai mult... În fond le umple vidul sufletesc, și în clipă aceea am avut senzația că și băiatul-astăzi, atîfel plin de calități și care era, ca înfățișare, atît de mult pe placul meu, era împins în acolo de un asemenea gol și că în fond eu nu-l plăceaște lui de loc, lucrul care deodată mă scrisă, fiindcă mi-am adus aminte că tu cu el erau totuși rude, veri buni, și că ușurință lui nu mai avea justificarea pe care ar fi avut-o în alt caz. Mi-a părut deodată rău și mi-am luat la revedere de la ei și totuși ziua aia om stat la cămin singură și am învățat. Nu mi-am dat seama de tot ce s-a întimplat decît înacetul cu înacetul.

Vale rămașă tacut și își pleca din nou fruntea, că și cind și-ar fi dat seama că nu trebuie să-mă smulgă el acese mărturisiri, pe care ea îi le mai făcuse o dată sub altă formă, acolo pe dimbul acela, cind îl și rugase că scena să nu se mai repete. El rodea gelozia, acest sentiment atît de neșteptat, care însoțește adesea într-un mod atît de acut începuturile unei iubiri și cu care el, neînvățat, nu știa ce să facă. Fiindcă putea să-i săptească cu vocea sugrumată de emoție te iubesc, dar nu putea să-i repele cu aceeași șoaptă, să-i gelos.

— Trebuie să plec, spuse el deodată și se ridică hoțitor. Trebuie să mă duc la uzină, am întîrziat.

Călcău foarte înacet pe pavajul de cărămidă ol curții și cind ajunseră la poartă se opriră fără să o deschidă și în umbra ei el o îmbrățișă. Rămaseră astfel încremeniți vreme indelungată, în timp ce din linistea noptii orașului nu se mai auzeau decît foarte rar pașii vreunui trecoator punctind un trăsură independent sau urvitul periferic al tramvaielor care se retrageau.

Mihai Polin

Muntele

Petre î-a povestit soferului cum lucra la Craiova într-un laborator cu ziduri albe, chiar lîngă șoseaua pe care se plimbă seara motociclistii și cum a fost apoi mutat cu serviciul tocmai dincolo de munți sat de care nu auzise niciodată. Era specialist în pomicultură.

Bidonul cu apă se rostogolea cu zgomot pe podeaua cabinii și, aplieciu-se, Petre aproape își lipi față de parbrizul pe care se striveau picături mari de ploaie.

— Da..., spuse soferul. Așa e cind iezi totul de la capăt...

Apoi începu și el să-i povestescă lui Petre despre fiul său care probabil să căpătă și nu mai vrea să-l cunoască. De mai multe luni George, fiul soferului, nu mai dădușe nici un semn de viață. Uneori soferul gîndeasă că poate George l-a căsătorit și nu l-a mai găsit, el fiind mereu plecat la drum, și atunci uita de faptul că în ultima scrisoare i-a scris fiului clar ca în cazul în care vrea să dea semnse de viață să scrie pe adresa Anei, vinzătoarea din S. Adică la cofetăria aceea la care opreau și atunci cind George era mai mic și el, tatăl, îl lăsa în cursă pentru că nu avea cu cine să-l lasea acasă. Acolo unde se întopă George cu savarine. Alteori soferul gîndeasă că dacă el ar avea un tată care e mereu pe drum și nu pe ori ce drum ci pe șoseaua București-Brașov pe care a circulat o viață întreagă, atunci ar sta la marginea șoselei o zi sau o săptămână și tot l-ar găsi. Și cind soferul gîndeasă astfel nu uita de ultima scrisoare pe care i-a trimis-o lui George.

De la un timp însă, vorbind, observă că Petre nu-l ascultă dar nu se supără pe băiatul necunoscător de oameni și necazuri pe care îl luase în mașină.

Petre auzea zgometul de tinches care venea de undeva de sub el. Cu timpul îl cuprinse o stare ciudată de nesiguranță. Avea convingerea că se sprijină pe ceva foarte subred și, privind profilul încordat al soferului, întrebă:

— Poți să-mi spui ce dracul zângăne în halul asta?

— Probabil gramofonul.

— Ce gramofon?...

— Am un gramofon acolo, sub tine..., îi explică soferul.

Tinea una din mîini afară, în ploaie, și din cind în cind sestrăgea parbrizul îngălat de apă cu o batistă mare, albă. Pe măsură ce freca geamul batista devineasă cenușie. Petre știa că undeva în dreapta și în stînga lor trebuie să fie munți dar vedea numai pînă la copaci vîrnuți de pe marginile șoselei.

— Vrei să-mi aprini o țigără? întrebă soferul.

Renunțase să mai șteargă parbrizul și cind Petre îi întinse înălțarea sprinsă, înălțarea batista murdară pe axul volanului.

— Ce vreme imbecilă, spuse Petre. Mergi și nu vezi pe unde mergi. Am intrat deja în munți?

— De mult...

— Și sună înalți?

— Foarte înalți. Cei mai înalți din țară.

— Nu știu de ce, mai spuse Petre, dar totdeauna sună nevoie să văd pe unde ajung într-un loc. Și mai ales acum...

— Da..., spuse soferul. Așa cind o iezi de la capăt.

— Și mai e mult pînă acolo?...

— Nu prea mult, dar cred că dacă mai plouă așa-intră într-un orașel care-ți îngîznește casele scunde de-a lungul șoselei. Privind prin parbrizul tulbere Petre văzu fățadele cenușii și umede. Sub fiecare streșină însă, era o dungă albă, curată și Petre își dădu seama că atunci cind nu plouă fățadele sunt albe nu cenușii. Mai văzu apa cum deborda peste marginile streșinilor, oamenii adăpostiți sub arbori cu trunchi maruntă și deasă și copiii care priveau ploaia prin ferestre și tot atunci soferul claxonă de cîteva ori și după ce privi peste umăr, prin geamul din spate, viră fulgerător spre stînga și aproape în același timp frînă. Mașina aluneca puțin pe asfaltul umed și Petre observă că s-au opris și că între ei și șosea era acum o stație de benzina. Prin geamul de lîngă el pătrundea în cabină o lumină roșcată și tulbere. Deasupra stației era o reclamă rombooidală din tuburi de neon. Geamul de la cînală ușă era coborit și pe sub bărbia nerăsuării a soferului Petre văzu firmă albastră a unei cofetării.

— Rămînem aici, spuse soferul.

— În cofetărie?...

— N-ai să prea găsești restaurante pe lîngă stații de benzina, zîmbi soferul și scoase cheia de contact.

O stricură în buzunarul de la piept și curînd, Petre îl văzu cum aleargă prin ploaie, spre cofetărie, frînt din mijloc și tîrindu-se prin apă picături amortite. Il urmă și ploaia caldă și bicui față și ochii închisi și ajuns în ușa cofetăriei își storse apă adunată în colțurile ochilor. Observă apoi că soferul era mult mai bătrîn decît crezuse. Atît de bătrîn încît putea foarte bine să-l fie tată. Se simțea că și cum apa îi ar fi limperit vedere.

— Am putea minca ceva, îl întîmpină soferul.

— Nu mi-e foame. Am fumat cam mult. Și de altfel, nu am nimic...

— Așteaptă puțin, mai spuse soferul și se îndreptă spre ușă dar Petre își scoase pumnii mari din buzunar și lăpușă:

— Unde este?

— Sub pernă, lîngă cutia gramofonului.

Petre trece șoseaua în fugă și ridică perna și găsește un capac și văzu în cutie tot felul de suruburi și arcuri îngrițădește unul în altul, adică gramofonul în starea în care îl adusese înălțarea. Apoi ieși din cabină cu spatele înainte și cind intră din nou în cofetărie îl văzu pe sofer așezat la o masă. Discută cu vinzătoarea.

— Tot cu frica lui dumnezeu ai rămas.